

«НАЙВАЖЛИВІШЕ ЗАВДАННЯ - ЗАСЛУЖИТИ ДОВІРУ ОСОБОВОГО СКЛАДУ»

- У моїй сім'ї не було військових. Та я захоплювався офіцерами, які приїжджали до нас у школу. Дивився на них і відчував гордість, що переді мною – еліта. Можливо, на мій вибір вплинули й фільми про військових, які дивився в дитинстві. Коли дізнався, що в Сумах є кадетський корпус, сказав: «ідемо вступати в лицей». Тож військову форму я одягнув ще після дев'ятого класу, у 2013 році, – розповідає Костянтин.

Після лицю він продовжив навчання у військовій академії в Одесі на факультеті аеромобільних військ і розвідки. Ділиться, що до такого вибору спонукала війна на Сході України.

- Ті події надихнули ставати і захищати країну. Бо хто, якщо не ми, – згадує.

Закінчивши у 2019 році академію, Ревуцький потрапив за розподілом у 13 окремий десантно-штурмовий батальйон ім. Героя України полковника Тараса Сенюка 95 бригади на посаду командира взводу.

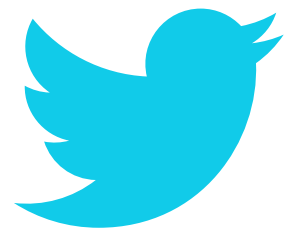
Ділиться, що відчував гордість, опинившись в елітному підрозділі, який пройшов багато гарячих точок й успішно виконував завдання.

- Коли прийшов у підрозділ після випуску, відчував невеличкий страх, навіть мандраж від того, що я – вже не курсант, а маю в підпорядкуванні особовий склад, який повинен успішно виконувати будь-які завдання й не зазнавати втрат. Найважливіший етап, що довелося пройти, – заслужити довіру, повагу й авторитет людей, серед яких були сержанти, що воювали із часів АТО/ООС. Щоб вони не думали, що ними керує не якийсь хлопчина зі школи, а знали, що в них нормальний командир, – ділиться підполковник.

«ПІД ЧАС ХАРКІВСЬКОГО КОНТРНАСТУПУ НАС ПЕРЕПОВНЮВАЛА ЕЙФОРІЯ»

До повномасштабної війни його підрозділ перебував на навчаннях, зокрема за кордоном. Був на бойовому чергуванні в Херсонській області поблизу тимчасово окупованого Криму, а восени 2021 року виїхав на напрямок Торецьк – Нью-Йорк.

Військовослужбовець пригадує, що скупчення ворога біля кордонів України тоді сприймав як чергові навчання. Утім, у середині лютого 2022 року його терміново відкликали з відпустки. На лінії зіткнення була повна тиша, а 21 лютого ворог почав обстрілювати.

Коли почалася повномасштабна війна, 95 бригаду вивели з Нью-Йорка. На той час Костянтин уже був заступником командира роти, і першим завданням, яке виконував його підрозділ, стали штурмові дії в Попасній. Невдовзі військовий зазнав поранення і проходив лікування.

Коли повернувся в роту, вона воювала на Ізюмсько-Слов'янському напрямку, стримуючи наступ ворога на Слов'янськ. Далі була участь у Слобожанському контрнаступі.

- Там усе дуже активно розвивалося, не було часу довго збиратися. Ми дуже швидко переміщалися, тому що потрібно було максимально витискати противника, - говорить Ревуцький.

Читайте також: **Борг перед Васею та "поплавлені" душі: Заступник комбата 32 бригади про мотивацію та психологію п'ятого року війни**

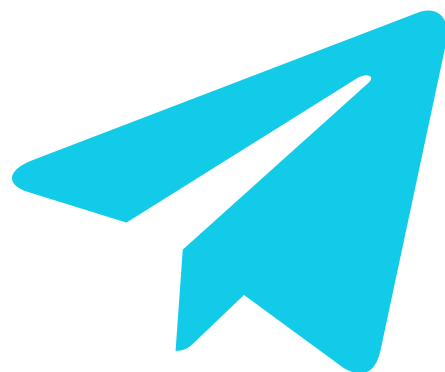

Додає, що одним із найскладніших завдань були бої за село Яцьківку Донецької області, на межі з Харківщиною. Дії десантників виявилися набагато сильнішими й ефективнішими, ніж бажання ворога втримати цей населений пункт.

- Нас переповнювали гордість та ейфорія, - згадує військовий. - Увечері ми отримали завдання штурмувати Яцьківку, наступного ранку виконували. А коли вечоріло і залишалося буквально метрів 800 до кінця населеного пункту, особовий склад сказав: «Ми його сьогодні заберемо. На завтра залишати нічого не будемо». Я пам'ятаю емоції людей, які штурмували. У радіостанцію нам кричать: «Танк, танк їде!», а потім уже передають: «Все! Танк горить». Це дуже потужні військовослужбовці, які рухалися тільки вперед, розуміючи, що нам треба звільнити територію нашої держави.

Разом зі своїм підрозділом Костянтин виконував завдання майже на всіх напрямках, зокрема Кремінський ліс, Куп'янський ліс, Терни, Макіївка, Торецьк, Кліщіївка.

За словами підполковника, кожна ділянка фронту складна по-своєму, адже війна дуже швидко еволюціонує.

НА КУРСЬКІНІ ЗНИЩИЛИ БАТАЛЬЙОН РОСІЯН РАЗОМ ІЗ КОМАНДИРОМ

Костянтин ділиться, що одним із викликів для нього стала посада командира аеромобільного батальйону, який постійно воював окремо від бригади. Військовий поставив собі за мету зробити цей підрозділ кращим, сильнішим і таким, на який можна буде покластися. Це потребувало часу та зусиль, що в підсумку виявилось немарним.

- Пам'ятаю, що тільки місяць побув на посаді, а командир бригади під час планування завдання сказав: «Перший батальйон штурмує, аеромобільний його міняє». Я звернувся зі словами: «Та ми можемо штурмувати самі!». Не мені оцінювати, бо є старші командири та особовий склад, але думаю, що батальйон вийшов на дуже сильний рівень. Він виконував потужні завдання зі штурмових дій, зокрема в Торечку та під час Курської операції, – розповідає військовий.

Коли батальйон Ревуцького прибув на штурм населеного пункту Мала Локня в Курській області, там не було інтернету, але це не вплинуло ні на боєздатність, ні на результативність його бійців. Командири рот брали ініціативу в свої руки, плануючи завдання.

- Там провели багато позитивних, сильних дій, під час яких особовий склад показав, що ми – десантники. У Малій Локні знищили батальйон противника разом із командиром та його заступником, близько 35 військових узяли в полон. Цей підрозділ прикривався жіночою колонією, але ми не знали, чи є там ув'язнені. Тому не працювали по ній, щоб не знищити людей, які могли там перебувати. Противник відступав у колонію, але це його не врятувало. Як виявилось, ув'язнених там не було, – згадує Ревуцький.

На згадку про ті події в Костянтина залишився шеврон ліквідованого російського комбата з позивним «Отмель» (Сергей Чєбньов), який він планує передати музею.

Як згодом дізналися десантники, з Малої Локні втік начальник штабу знищеного батальйону. Потім його призначили командиром того ж підрозділу, де вже не було особового складу.

Ревуцький каже, що у Курській області його батальйон мав сильні штурмові групи, які не стояли в обороні, а пильнували усі спроби противника проникнути в тил. Завдяки цим підрозділам знищувалися військовослужбовці 155-ї та 810 бригад морської піхоти росіян.

- У мене не було жодного здивування від того, що я побачив на території РФ. Там є населені пункти, розташовані за кілька метрів від кордону з нашою державою. Цивільних там лишалося мало, але багато хто з них розумів українську мову. Кілька людей просилися, щоб їх вивезли до родичів в Україну. Ми звернулися до профільних служб і координували їхнє вивезення, – говорить Костянтин.

Читайте також: **Історія добровольця Купера з «Хартії»: приїхав з Канади, врятував 50 побратимів, втратив ногу, хоче битися далі**

НОВИНИ ПАРТНЕРІВ

РЕКЛАМА

«КОРЕЙЦІВ БУЛО ДУЖЕ БАГАТО, ВОНИ ПОСТІЙНО БІГЛИ»

На Курському напрямку ЗСУ стикнулися з тим, що там було дуже багато військовослужбовців із Північної Кореї.

За словами Костянтина, порівняно з росіянами, корейці мали досить сильний рівень підготовки в тактичних діях. Утім, не знали, що робити, коли прилітали скиди.

- Корейці не боялись узагалі нічого й завжди бігли. Мій батальйон узяв у полон корейця, що лишився єдиний з приблизно 60 штурмовиків, - їх ліквідували. Йому було 25 років, він в армії за контрактом із 16-ти. За дев'ять років добре підготувався. От у нього було завдання, і кореець виконував його всіма способами, незалежно - помре чи ні, - ділиться співрозмовник.

Фото: 95 одШбр, 2025

ЗВАННЯ ГЕРОЯ УКРАЇНИ ДОДАЛО ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ

У січні 2025 року Костянтин Ревуцький став заступником командира 95 бригади. Він відповідає за підготовку особового складу та готовність до ведення бойових дій.

У травні того ж року Ревуцький отримав звання Героя України. Тоді військовослужбовцю було 27 років. Про цю відзнаку він говорить дуже скромно.

- Герой України – це не просто звання, а відповідальність. Ти маєш бути прикладом і доводити, що достойний його. Це заслуга підрозділу, особового складу, зокрема й тих, кого ми втратили. Батальйон успішно виконував різні завдання, а мене оцінили як його командира і дали це звання, – каже.

Читайте також: **Денис Урбанович: «Ми воюємо за Україну, щоб мати шанс повернути Білорусь»**

ДЕСАНТНИКИ - ЛЮДИ ЗІ СТАЛЕВИМ ХАРАКТЕРОМ І ЗАЛІЗНОЮ СИЛОЮ

- Як ви оцінюєте потенціал десантників?

- Це сильні, мужні чоловіки зі сталевим характером і залізною силою, які вдало виконують усі завдання та знищують противника.

- А ворога?

- Ворога не потрібно недооцінювати. Він також сильний і розвивається. Коли вони (росіяни, – ред.) кидають свої «м'ясні штурми», то через те, що якийсь командир знизу не доповідає, що в нього є проблема, і намагається розв'язати її сам. Коли в нього вже нічого не виходить, а всі вмирають, тоді доповідають старшому начальству, але пізно. Нам просто треба максимально гуртуватися, щоб більше знищувати противника.

- Що для вас на війні найскладніше?

- Знаєте, немає нічого складного. Немає нічого такого, чого не можна зробити. Складно ухвалити неправильне рішення. Але ми й працюємо, щоб такого не було, бо кожне рішення – це передовсім відповідальність за особовий склад.

- Чи є щось таке, про що ви шкодуєте?

- Ніколи не потрібно ні про що шкодувати. Слід аналізувати, розвиватися, навчатися, щоб не було про що шкодувати.

- Де берете сили і мотивацію?

- Мотивує особовий склад, який виконує завдання, і те, як він це робить. І я мотивую себе, що мені також потрібно працювати, навчатися, аналізувати ті чи інші дії, щоб у подальшому цей особовий склад ще краще навчити, підготувати.

- Що відповіли б цивільним на запитання про те, коли закінчиться війна?

- Я зазвичай кажу: коли всі, і ті, хто про це питає, долучаться до Збройних Сил України. Коли ми максимально знищимо противника – от тоді, можливо, щось і закінчиться. А якщо просто сидіти і запитувати про це, нічого ж не зміниться.

Читайте також: **Історія шведської депутатки Каролін Нурденгіп яка приєдналася до ЗСУ щоб бити рашистів**

Фото: 95 одшбр, 2025

- Знаю, що, окрім професійної літератури, ви знаходите час і на художню. А яка з книг, прочитаних останнім часом, вас найбільше вразила?

- Одна з останніх книг, яку прочитав, це роман Анатолія Дімарова «І будуть люди». Там описується період 1918-1932 років, коли були революція, Голодомор. Деякою мірою, у романі показується те, що відбувається тепер у нас. Дуже яскрава книга.

- А про що мріє заступник командира 95 бригади?

- Про мир, як і всі. Тільки про нормальний мир, а не такий, що протриває якийсь період часу, а потім усе почнеться знову. Про мир, у якому б жили наші діти та онуки.

Аби всі наші захисники повернулися додому, до своїх сімей. Щоб повернулися додому всі, хто в полоні. На превеликий жаль, ми не зможемо повернути тих, кого втратили.

Хочеться проводити більше часу вдома зі сім'єю.

—
Ірина Чирця, Житомир; опубліковано у виданні **Укрінформ**

Фото надала 95 окрема десантно-штурмова Поліська бригада

Читайте також:

- **Олександр Вдовиченко: "Завжди кажу і буду: я командував найкращими солдатами у світі"**
- **«А якби в бою?!..»**
- **У квітні зарплата простого солдата на передовій зростає до 22 тис. грн.**
- **Як українські миротворці рятували людей у Боснії і Герцеговині**
- **Людмила Менюк ("Мальва"): "Не відмовляла сина йти на війну. Врештеш сам - так учила дітей"**
- **Сергій Філімонов: молодь треба мотивувати, а не мобілізувати**
- **Командир 91 окремого полку оперативного забезпечення ЗСУ полковник Денис Дикий про оборону Охтирки: кожен на своєму місці був героєм**
- **Історія вчительки української мови і літератури, яка служить у ЗСУ: усе почалося з любові до Києва**

Читайте «Аргумент» в [Facebook](#) и [Twitter](#)

Если вы заметили ошибку, выделите ее мышкой и нажмите **Ctrl+Enter**.

Коментарі

ВІДЕО

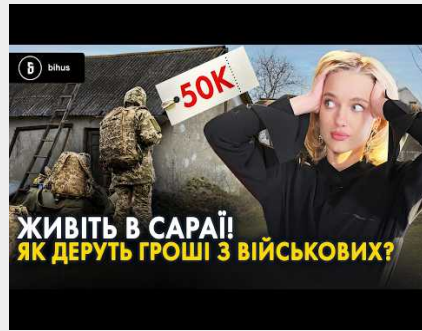
Про що не можна було жартувати в СРСР

HEAVY SHOT, VAMPIRE, NEMESIS: як «Баба Яга» б'є ок*пантів

Воюєш? Плати більше! 50к за оренду і космічні комісії: як виглядає ринок житла на фронті?

[Головна](#) [Про сайт](#) [Опитування](#)

© 2011 «АРГУМЕНТ»

Републікація матеріалів: для інтернет-видань обов'язковим є пряме гіперпосилання, для друкованих видань - запитом через електронну пошту. **Посилання або гіперпосилання повинні бути розташовані при використанні тексту - на початку використовуваної інформації, при використанні графічної інформації - безпосередньо під об'єктом запозичення.** При републікації в електронних виданнях у кожному разі використання вставляти гіперпосилання на головну сторінку сайту argumentua.com та на сторінку розміщення відповідного матеріалу. За будь-якого використання матеріалів не допускається зміна оригінального тексту. Скорочення або перекомпонування частин матеріалу допускається, але тільки в тій мірі, якою це не призводить до спотворення його сенсу.

Редакція не несе відповідальності за достовірність рекламних оголошень, розміщених на сайті, а також за вміст веб-сайтів, на які дано гіперпосилання.

Контакт: uargumentum@gmail.com